

Con Nhện Trắng

Nguyễn Thị Âm

Trời mùa thu cuối chiều, gió heo may bay trong nắng vàng. Cô nữ sinh đương mải mê chọn mua mấy bông hoa ở một ngã ba thì một chàng lính thủy tiến đến bên nói khẽ:

- Này bạn... Bạn chọn giúp tôi mấy bông hoa này được không?

Cô gái ngẩng mặt lên nhìn. Anh lính thủy trẻ măng, quân phục mới tinh như những chú lính chì. Cô ngượng ngịu mỉm cười trả lời:

- Anh mua hoa tặng ai?
- Tặng một người bạn gái – Anh lính lúng túng trả lời.
- Bạn gái của anh thế nào?
- Bạn của tôi... giống... giống như bạn vậy.

Bà bán hoa thấy vẻ lúng túng tội nghiệp của anh lính bèn nói:

- Thôi, cô chọn hộ anh ấy mấy bông... Hỏi người ta mãi.
- Vâng!... – Cô gái đáp lời rồi quay sang phía anh lính – Nhưng anh có biết bạn của anh thích hoa gì không?
- Chắc ý thích như bạn.

Cô gái mỉm cười chọn cho anh ta ba bông hồng mới hé cánh tươi nguyên. Cô cầm hoa đưa cho anh. Anh lính ấp úng cảm ơn, trả tiền bà bán hoa rồi bước đi. Bà hàng hoa nhìn theo mỉm cười. Cô gái chọn mua hoa cho mình một bó hoa tím tím thơm mùi hoa dại...

Cô đi men theo hè phố trở về. Trời trong như thủy tinh. Vài ông sao trắng tinh nóng ruột mọc sớm. Bỗng anh lính hiện ra chặn đường, mỉm cười rồi nói:

- Chào bạn!
- Vâng... chào anh – Cô lúng túng sợ hãi.
- Đừng sợ... Tôi chỉ muốn tặng bạn bó hoa này.

Cô gái, mặt tự nhiên đỏ rừ im lặng. Một lúc sau cô mới ấp úng:

- Nhưng em biết anh là ai mà dám nhận?

Đến lượt anh lính ấp úng:

- Tôi biết bạn... Ngày mai tôi xa đây rồi... Tôi chưa bao giờ tặng hoa cho một cô gái nào cả. Nhưng tôi muốn tặng bạn...

Cô gái mỉm cười, lắc lắc mái tóc học trò buông lửng. Cô đưa cặp mắt đen như than nhìn người lính thủy. Anh lính hơn cô vài tuổi. Khuôn mặt trái xoan vẫn còn lông tơ. Đôi đồng tử màu nâu pha sắc vàng trông vừa giản dị vừa tinh nghịch.

- Em không nhận đâu – Cô gái đột nhiên quả quyết nói.

Anh lính thủy xịu mặt, buồn hẳn. Một lát sau anh khẽ nói:

- Bạn không nhận... đành vậy thôi. Nhưng tôi nhờ bạn một chút được không?
- Vâng! Anh cứ nói đi.
- Ngày mai... tàu của tôi xa bờ... Các đồng đội của tôi đều có bạn gái đi tiễn... Còn tôi, không có ai tiễn cả. Bạn hãy đến tiễn tôi và đứng trên bờ... Được không?...

Chần chờ một chút, cô gái trả lời:

- Không được đâu... Những người khác họ sẽ nghĩ gì về em? Giọng người lính thủy trầm lại.
- Thôi chào bạn! Cảm ơn bạn đã mua hộ những bông hoa đẹp.

Anh lính bước đi. Cô gái bắt giắc nhìn theo. Bỗng anh lính đánh rơi một bông hoa. Bông hoa tươi nguyên nằm trên hè phố như thảm trách. Tự nhiên khuôn mặt cô gái tối sầm. Cô bước như chạy, và cúi xuống nhặt lên bông hoa. Cô luống cuống gọi với:

- Anh gì ơi...

Anh lính thủy quay mình đứng lại. Cô gái đi đến bên và cúi mặt nói:

- Anh đưa hoa cho em.

Anh lính đưa hai bông hồng còn lại. Cô nhìn anh có vẻ giận dữ và nói thêm:

- Ngày mai... tàu của anh rời bến ở đâu?
- Tám giờ sáng... ở phía sau nhà thương điên.

- Anh về đi...

Lần này, cô gái quay gót đi. Anh lính nhìn theo. Thành phố đã lên đèn, tóc cô gái lóng lánh như than đá.

Tám giờ sáng hôm sau, con tàu cuộn neo kéo còi rời bến. Trên bến tàu, có rất nhiều người đi tiễn. Những bó hoa tươi được ném xuống biển xanh. Biển ầm ì cuộn sóng và cuốn ra đại dương. Người lính đưa ống nhòm nhìn lên bờ. Cô gái đứng trên cầu tàu và cầm ba bông hồng trắng.

Ba tháng sau... Một buổi sáng trong lớp học, cô gái nhận được một lá thư. Cô bóc ra xem. Thư viết:

“... Đơn vị của anh ở khu nhà cạnh trường em. Một lần do nghịch ống nhòm và nhìn thấy em đang học bài trong lớp.... Xin lỗi, vì sự làm quen đường đột...”

Cô gái gấp bì thư lại và nhìn qua cửa sổ. Bỗng cô thấy một con nhện trắng bé tí đang chăng những sợi tơ vàng bên khung cửa. Sợi tơ vàng óng ánh trong nắng bình minh...

... Và một con tàu trắng xé sóng biển xanh lao đi...

Nguyễn Thị Âm.